

Beşinci Mevsim

– Mehmet Tevfik ELTAS · 06 Mayıs 2026

Hangi fırtına getirdi beşinci mevsimi bize?
Kim düşürdü takvimden hakikatin rengini?
Saatler kör kırıldı zamanın ahengi,
ateş dilli yalan rüzgârı eserken.
Dört mevsimden arta kalan ne varsa
seherde izsiz, şafağa açmayan,
eteğinde kar, yediveren bir gül,
gözünde kan...
İsimsiz bir mevsim ağlıyor şimdi.

Gül bahçeleri aynasız kaldı, aşksız
bülbül sustu, ay utandı, gök küstü.
Boşlukta yürüyen çığlıklar
artık geri dönmüyordu.
Aşksız çalan nağmeler unutulurken,
pembe rüzgardan giyinilen hayat,
dört mevsimden doğan sahte parlıtı
lüküs hayat...
Cıvalı beşinci mevsimdi.

Şeytanın yüzü her yerde görünürken,
bukalemun gibi değişen suretler...
Susuz dönen değirmenler gibi
karıncayı ezen haksızlık büyüyordu.
Fakirliği unuttuk varlıkla yürürken,
insan sesi gölgede kaldı.
Yüzler maskeli artık, aynasız.
Kış karsız, bahar çiçeksiz
yaz ortasında hazan
adı konmamış bir hüznün:
yalnızdık şimdi.

Yalancı kehkeşenlar göğe yıldız diye asıldı,
Şeytan kuşattı melek arafta kaldı.
Hangi dua yarım kaldı, kimbilir?

Varlık şımartırken ruhu unutan insan,
Ayađı yere bassa da kaybolan
ziyaret eden karabasan
kendi elleriyle kendini asan.

Ne dünya kalmıştı sanki,
ne de iřliyordu zaman.

Sordum:

“Ey Hakikat, nereye gitti insan?”